

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoK/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	5115209013
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5115209013.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu L. P. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. Z. XXXX/XA, XXX X X B. - X., zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom Aleja Slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému 1/ Správcovská a poradenská, k.s., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 48 143 448, správca úpadcu AFRESH, a.s., so sídlom Oravická 614/14, 028 01 Trstená, IČO: 36 709 727, žalovanému 2/ OVP ORAVA, s.r.o., so sídlom Oravická 617/20, 028 01 Trstená, IČO: 31 608 957, právne zastúpenému ADVOKÁCIA, s.r.o., so sídlom Hollého 10, 949 01 Nitra, IČO: 36 854 107, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5Cbi/14/2015, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14CoKR/7/2022-1181 z 22. júna 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému 2/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 5Cbi/14/2015-1003 zo 16. decembra 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 5Cbi/14/2015-1144 z 10. júna 2022 prvým výrokom žalobu v celom rozsahu zamietol, druhým výrokom rozhodol tak, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Uznesením č. k. 5Cbi/14/2015-95 z 25. augusta 2015 okresný súd pripustil zmenu žalobcu, a to zo žalobcu T. X. na L. P. X.. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.10.2015. Uznesením č. k. 5Cbi/14/2015-372 zo 17. januára 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 5Cbi/14/2015-388 z 11. mája 2018 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 14CoKR/21/2018 z 28. februára 2019 okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5Cbi/4/2015 a pod sp. zn. 26Cbi/4/2015. Uznesením č. k. 5Cbi/14/2015-674 z 9. septembra 2020 okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. septembra

2020.

3. Okresný súd v prejednávanej veci vytýčil pojednávanie na 16. novembra 2017, ktoré bolo odročené za účelom posúdenia návrhu na prerušenie konania. Po vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní vytýčil pojednávanie na 29. júla 2021, ktoré okresný súd odročil za účelom posúdenia otázky prekážky skôr začatého konania (litispendencie) vznesenej žalovaným 2/ a to či konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 26Cbi/9/2015 vytvára prekážku litispendencie vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 5Cbi/14/2015. Po odročení pojednávania vzal žalobca žalobu v konaní sp. zn. 26Cbi/9/2015 späť v celom rozsahu. Okresný súd vytýčil pojednávanie na 25. novembra 2021, pričom pojednával v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného 2/ a konateľky žalovaného 2/. Žalovaný 1/ ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 25. novembra 2021 a súhlasil, aby okresný súd na pojednávaní rozhodol v jeho neprítomnosti (úradný záznam č. I. 982 spisu).

4. Vzhľadom na úpravu petitu v poslednom vyjadrení žalobcu okresný súd na pojednávaní vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby jednoznačne špecifikoval, ktorý právny úkon považuje za započítací prejav a ktorému teda odporuje, načo žalobca uviedol, že je ním článok II. Kúpnej zmluvy, s tým, že je dostatočne určitý. Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na uvedené nepovažuje úpravu petitu žalobcom za zmenu žaloby. Okresný súd tiež vyzval žalobcu, aby jednoznačne špecifikoval koho v zmysle petitu považuje za žalovaného 1/, nakoľko, ak by okresný súd vychádzal zo záhlavia žaloby je ním správca úpadcu, ak zo skutkových okolností tvrdených v žalobe je ním úpadca, pričom právny zástupca žalobcu uviedol, že pod označením žalovaný 1/ v petite žaloby treba rozumieť úpadcu. Právni zástupcovia žalobcu a žalovaného 2/ sa v rámci svojich prednesov na pojednávaní pridržali argumentácie obsiahnutej v ich písomných vyjadreniach. Na základe požiadavky právneho zástupcu žalovaného 2/, aby sa súd s ohľadom na sudcovskú koncentráciu vyjadril, na ktoré vyjadrenia a predložené dôkazy bude v konaní prihliadať, sudkyňa uviedla, že vzhľadom na to, že ide o konanie začaté pred účinnosťou CSP, s poukazom na § 470 ods. 2 CSP, ako aj na skutočnosť, že v podstate doposiaľ prvé pojednávanie bolo odročené z dôvodu posúdenia prerušenia konania, druhé z dôvodu námietky litispendencie, súd na všetky vyjadrenia a dôkazy, ktoré boli doposiaľ súdu predložené bude prihliadať.

5. S prihladnutím na účinky začatia konkurzného konania okresný súd posúdil podanú žalobu podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom v čase začatia konkurzného konania (ďalej aj len ZKR).

6. Okresný súd s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a právnu úpravu v § 57 ods. 1, 2, 3, 4, 5 ZKR, § 60 ods. 1, 2, 3 ZKR, § 62 ods. 1, 5 ZKR, § 9 ods. 1, 2 a 3 ZKR, § 3 ods. 1, 2, 3 ZKR, § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len OZ), § 581 ods. 1, 2, 3 OZ, § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len OBZ), § 364 OBZ žalobný návrh zamietol. Skutočnosťou nespornou medzi sporovými stranami je začatie konkurzného konania uznesením Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 4K/14/2014 zo dňa 24. júna 2014 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 123/2014 zo dňa 30.06.2014 s účinkami začatia konkurzného konania 01.07.2014. Rovnako medzi stranami je nesporné vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu uznesením č. k. 4K/14/2014-75 zo dňa 1. októbra 2014, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 192/2014 z 8. októbra 2014 s účinkami vyhlásenia konkurzu dňa 9.10.2014 ako aj platné uzatvorenie Kúpnej zmluvy č. 1/2010 z 2. júna 2010 (ďalej aj len „Kúpna zmluva“ alebo „Kúpna zmluva č. 1“).

7. Podľa okresného súdu základnou medzi stranami spornou skutočnosťou bolo, či započítacím prejavom, na základe ktorého došlo k započítaniu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur dohodnutej v článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 voči pohľadávke úpadcu z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, je už samotná dohoda o započítaní obsiahnutá v čl. II ods. 2 Kúpnej zmluvy alebo týmto započítacím prejavom bola až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok z 15. júna 2010, ktorú uzavrel žalovaný 2/ s úpadcom (ďalej aj len Dohoda o započítaní z 15. júna 2010). Sporným medzi stranami ďalej bolo naplnenie podmienok odporovateľnosti napadnutého právneho úkonu a to tak všeobecných predpokladov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR ako aj osobitných predpokladov vyžadovaných zákonom pri jednotlivých skutkových podstatách v danom prípade v zmysle § 60 ZKR ako

ukracujúceho úkonu. Žalovaný 1/ založil svoju procesnú obranu na neexistencii jeho pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko nebol účastníkom odporovaného právneho úkonu. Žalovaný 2/ svoju procesnú obranu spočiatku založil na spochybnení pohľadávok žalobcu, ktoré si žalobca ako veriteľ prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu a ktoré aj boli v konkurze na majetok úpadcu popreté. Spornosť jednej z predmetných pohľadávok bola odstránená rozhodnutím Okresného súdu Žilina v konaní č. 5Cbi/4/2015-731 z 31. mája 2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/29/2019 z 24. júna 2020, ktorými bolo určené, že žalobca je veriteľom pohľadávky, ktorú si prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu. Žalovaný 2/ tak svoju procesnú obranu založil primárne na tvrdení, že žalobca žaluje nesprávny právny úkon, pretože v článku II. Kúpnej zmluvy ešte nie je obsiahnutá dohoda o započítaní (ide len o vedľajšie dojednanie týkajúce sa spôsobu úhrady kúpnej ceny) a za započítací prejav treba považovať až Dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok z 15. júna 2010, zároveň argumentoval, že žalobca v konaní nepreukázal ukrátenie veriteľov.

8. Z obsahu žaloby bolo podľa okresného súdu nepochybné, že žalobca sa domáha vyslovenia právnej neúčinnosti Dohody o zápočte kúpnej ceny za predaj nehnuteľnosti podľa článku II. Kúpnej zmluvy č. 1/2010 z 2. júna 2010, predmetom ktorej je zápočet pohľadávky úpadcu na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur s pohľadávkou žalovaného 2/ voči úpadcovi z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, ktorú žalobca označuje za ukracujúci úkon podľa § 60 ZKR. Zároveň sa žalobca domáha zaplatenia peňažnej náhrady žalovaným 2/ do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu spolu vo výške 695.200,- Eur, ktorá má podľa žalobcu predstavovať sumu vo výške dlžníkom vykonanej odporovanej úhrady formou započítania.

9. Vo vzťahu k uplatneniu práva odporovať dotknutým právnym úkonom okresný súd primárne posudzoval zachovanie prekluzívnej lehoty jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu v zmysle § 57 ods. 2 ZKR. Uznesenie, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu, bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 08.10.2014, pričom za deň zverejnenia sa podľa § 199 ods. 9 ZKR považuje deň 09.10.2014. Lehota jedného roka podľa § 57 ods. 2 ZKR začala plynúť dňom 10.10.2014 a posledným dňom tejto lehoty bol deň 09.10.2015. Žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 26. marca 2015, t. j. v rámci lehoty podľa § 57 ods. 2 ZKR.

10. Okresný súd ďalej konštatoval zachovanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v zmysle § 57 ods. 1 ZKR ako veriteľa prihlásenej pohľadávky, ktorého podnetu na odporovanie správca nevyhovelo, tak ako to vyplýva z odpovede správcu na podnet veriteľa z 25. marca 2015 (č. l. 18 spisu).

11. V otázke pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému 1/ sa okresný súd stotožnil s procesnou obranou žalovaného 1/ a teda, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. V zmysle § 62 ods. 1 ZKR, právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, v prospech koho dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil alebo kto z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudol prospech. V danom prípade správca konkurznej podstaty úpadcu nebol účastníkom hmotnoprávneho úkonu, a teda nie je ani osobou, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon dohodol, ani osobou, v prospech ktorej dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil a napokon nie je ani osobou, ktorá by z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudla prospech. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 1/ odvodzoval od núteného nerozlučného procesného spoločenstva, ktoré vyvodzuje zo skutočnosti, že žalovaný 1/ ako správca bol oprávnený na podanie odporovacej žaloby, nakoľko tak neučinil, žalobu podal žalobca ako veriteľ a správca je tým pádom dotknutý touto žalobou. Nútené procesné spoločenstvo žalovaného 1/ a žalovaného 2/ žalobca vidí tiež v tom, že žalovaný 1/ okrem toho, že mohol požadovať vydanie rozsudku s rovnakým petitom, je zároveň dotknutý výsledkom sporu, pretože v prípade úspechu vo výroku II. petitu získa do všeobecnej podstaty sumu 695.200,- Eur spolu s úrokom z omeškania. Žalobca uvádzal, že žalobu podáva z opatrnosti aj voči správcovi, aby nebola zamietnutá pre nedodržanie úplného okruhu účastníkov konania. Okresný súd konštatoval, že právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov podľa ZKR je komplexná. ZKR osobitne a komplexne upravuje všeobecné predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov ako aj osobitné predpoklady jednotlivých skutkových podstát. ZKR presne definuje,

ktoré subjekty sú aktívne legitimované na podanie žaloby a voči ktorým osobám možno odporovaciú žalobu v zmysle ZKR podať. Rozširovanie okruhu pasívne vecne legitimovaných subjektov spôsobom, akým to interpretuje žalobca nezodpovedá právnej úprave ZKR. ZKR upravuje možnosť, resp. právo veriteľa s prihlásenou pohľadávkou podať odporovaciú žalobu, ak správca jeho podnetu nevyhoví, čo aj veriteľ urobil. Skutočnosť, že správca nepodal odporovaciú žalobu, nerobí z pôvodne aktívne legitimovaného subjektu, subjekt s pasívnou vecnou legitimáciou. Navyše okresný súd poukázal na to, že aj v prípade eventuálneho úspechu vo výroku II. petitu, by súd nepriznal plnenie v prospech správcu, ale v prospech konkurznej podstaty úpadcu, teda správca nie je ten, v koho prospech by bolo plnené, plnilo by sa v prospech konkurznej podstaty. Vzhľadom na uvedené okresný súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol pre nedostatok pasívne vecnej legitimácie žalovaného 1/. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného 2/ okresný súd konštatoval, že žalovaný 2/ je osobou, ktorá odporovaný právny úkon s úpadcom/dlžníkom dohodla, čím bola naplnená podmienka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného podľa § 62 ods. 1 ZKR.

12. Pri skonštatovaní dodržania zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty na podanie odporovacej žaloby, pozitívnym vyhodnotením aktívnej legitimácie žalobcu ako veriteľa prihlásenej pohľadávky, ktorému podnetu na odporovanie správcu nevyhovelo a žalovaného 2/ ako osoby, ktorá s úpadcom odporovaný úkon dohodla, okresný súd posudzoval splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to existenciu ukracujúceho právneho úkonu. Vo vzťahu k posúdeniu jednotlivých podmienok odporovateľnosti právnych úkonov okresný súd konštatoval, že v konaní o uplatnení odporovacieho práva je bez ohľadu na to, ktorá osobitná skutková podstata odporovateľnosti je žalobcom uplatnená, potrebné primárne skúmať naplnenie všeobecných predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ZKR, vo vzťahu ku ktorým povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu a to bez ohľadu na skutočnosť, že odporovaný právny úkon bol uskutočnený medzi spriaznenými osobami. K základným podmienkam odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 1 ZKR patrí preukázanie existencie platného právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku dlžníka a preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR.

13. Nespornou skutočnosťou medzi stranami bolo platné uzavretie Kúpnej zmluvy č. 1/2010 z 2. júna 2010. Základnou medzi stranami spornou skutočnosťou je, či započítacím prejavom, na základe ktorého došlo k započítaniu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur dohodnutej v článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 voči pohľadávke úpadcu z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, je už samotná dohoda o započítaní obsiahnutá v čl. II ods. 2 predmetnej Kúpnej zmluvy č. 1 alebo týmto započítacím prejavom bola až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok z 15. júna 2010, ktorú uzavrel žalovaný 2/ s úpadcom. Z obsahu žaloby ako aj z nasledovných vyjadrení žalobcu je zrejmé, že žalobca odporuje Dohode o započítaní vzájomných pohľadávok, ktorá je podľa žalobcu obsiahnutá v celosti už v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, čo však rozporuje žalovaný 2/, ktorý za platný započítací prejav považuje až Dohodu o započítaní z 15. júna 2010. Vzhľadom na uvedené považoval okresný súd za potrebné primárne zodpovedať základnú medzi stranami spornú otázku a to, ktorý právny úkon považuje za započítací prejav, na základe ktorého došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok žalovaného 2/ a úpadcu, aby mohol reagovať na procesnú obranu žalovaného 2/ a to, že žalobca žaluje neexistujúci právny úkon, t. j. napadol len vedľajšie dojednanie Kúpnej zmluvy č. 1. Pri posúdení predmetnej otázky okresný súd vychádzal zo základných hmotnoprávnych podmienok platného započítania ako jedného zo spôsobov zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok dlžníka a veriteľa, pričom zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. V zmysle § 358 Obchodného zákonníka, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. V zmysle § 364 Obchodného zákonníka, na základe dohody strán možno započítať akékoľvek vzájomné pohľadávky. Základnými predpokladmi platného započítania sú: a) vzájomnosť pohľadávok, b) rovnaký druh plnenia, c) spôsobilosť pohľadávok na započítanie, d) právny úkon smerujúci k započítaniu. Zákon vyslovene nepredpisuje formu započítacieho prejavu, musí však spĺňať všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jeho obsahu musí byť zrejmé aká pohľadávka a v akej výške sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa.

14. V tomto kontexte okresný súd posudzoval článok II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1. Z predmetného znenia článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 je zrejмый prejav vôle zmluvných strán vysporiadať kúpnu cenu vo výške 695.200,- Eur za predaj nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, zápočtom voči pohľadávke kupujúceho z finančnej výpomoci a to do výšky kúpnej ceny. Na jednej strane je teda pohľadávka predávajúceho z titulu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur, na strane druhej pohľadávka kupujúceho z titulu finančnej výpomoci, ktorej výška je stanovená výškou kúpnej ceny. Predmetné pohľadávky, sú teda vzájomné, rovnakého druhu, spôsobilé na započítanie. Okresný súd nepovažoval Dohodu o započítaní obsiahnutú v článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 za neurčitú. Obe pohľadávky sú špecifikované označením titulu plnenia, z ktorého vznikli a ich výškou (v prípade pohľadávky kupujúceho výškou, do ktorej má byť započítaná). Samotná skutočnosť, že Dohoda o započítaní obsiahnutá v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 neobsahuje celkovú výšku pohľadávky kupujúceho z finančnej výpomoci, nemôže byť bez ďalšieho prekážkou platného uzavretia Dohody o započítaní. Do úvahy tiež treba vziať skutočnosť, že za obe zmluvné strany konala tá istá osoba (štatutárny orgán oboch zmluvných strán bol v čase uzavretia Kúpnej zmluvy Jozef Sitek), ktorý mal vedomosť o oboch pohľadávkach a ktorému aj muselo byť jednoznačne zrejmé, ktoré dve pohľadávky majú započítaním zaniknúť. Navyše zo samotného znenia článku II. Kúpnej zmluvy vyplýva, že kúpna cena „je vysporiadaná“ a nie, že v budúcnosti bude vysporiadaná formou zápočtu.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd Dohodu o započítaní obsiahnutú v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 považoval za platný právny úkon, a teda za ten započítací prejav, na základe ktorého došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok úpadcu a žalovaného 2/. Okresný súd sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného 2/, že žalobca žaluje neexistujúci právny úkon, nakoľko už Dohoda o započítaní obsiahnutá v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 obsahuje všetky atribúty platného započítacieho prejavu formou dohody. Okresný súd mal teda z predloženej Kúpnej zmluvy č. 1/2010 z 2. júna 2010 preukázanú existenciu platného právneho úkonu Dohody o zápočte obsiahnutej v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, ktorému platnému právnomu úkonu žalobca odporuje. Okresný súd sa stotožnil so žalobcom, že kúpna cena vo výške 695.200,- Eur bola uhradená započítaním a suma 504.716,41 Eur uhradená žalovaným 2/ na účet úpadcu (tak ako to vyplýva z výpisu z účtu Dexia banky, a.s.), predstavuje úhradu zvyšného rozdielu medzi vzájomnými pohľadávkami úpadcu a žalovaného 2/, ktorý zostal aj po úhrade kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 2, tak ako výpočet tohto rozdielu vyplýva z Dohody o započítaní z 15. júna 2010 (č. l. 934 spisu). To, že v Kúpnej zmluve č. 1 bola kúpna cena uvedená bez DPH znamená, že k započítaniu v zmysle predmetného článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy došlo len do výšky tejto kúpnej ceny bez DPH (teda len do výšky 695.200,- Eur, DPH z uvedenej sumy už bola riešená až Dohodou o započítaní z 15. júna 2010) a keďže žalobca odporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, môže do všeobecnej podstaty úpadcu požadovať zaplatenie len sumy 695.200,- Eur, tak ako sa toho aj domáha v odseku II. žalobného návrhu. To, že po účinnosti predmetnej Dohody o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 bolo potrebné započítanie premietnuť aj do účtovníctva úpadcu bolo už len otázkou vedenia účtovníctva, nie otázkou platného uzavretia Dohody o započítaní.

16. Žalobca ako aktívne legitimovaný subjekt je povinný v konaní o uplatnenie odporovacieho práva preukázať, že právny úkon dlžníka k okamihu jeho účinnosti ukrátil ktorúkoľvek, teda čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku veriteľa, ktorá existovala v čase, keď právny úkon dlžníka bol uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť. Z pripojeného konkurzného spisu sp. zn. 4K/14/2014 mal okresný súd preukázané, že v konkurze na majetok úpadcu si právna predchodkyňa žalobcu ako veriteľ prihlásila svoje pohľadávky, a to prihláškou pohľadávky č. 1 zo dňa 21. novembra 2014 v celkovej výške 168.932,81 Eur z titulu vlastnej zmenky bez protestu zo dňa 15. júna 2007 a prihláškou č. 2 zo dňa 21. novembra 2014 pohľadávku v celkovej výške 5.487,41 Eur z titulu neuhradeného zostatku pôžičky, ktorú pôvodný veriteľ poskytol úpadcovi na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 29. augusta 2007 so splatnosťou najneskôr do 29. augusta 2010.

17. Predmetné pohľadávky boli popreté správcom konkurznej podstaty, avšak rozhodnutím Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 5Cbi/4/2015-731 z 31. mája 2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/29/2019 z 24. júna 2020, okresný súd určil, že žalobca je veriteľom pohľadávky

voči úpadcovi vo výške 168.932,81 Eur, prihlásenej prihláškou, ktorú si prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu pod poradovým č. 1 zo dňa 21. novembra 2014 v poradí iná pohľadávka a táto pohľadávka čo do právneho dôvodu, výšky, poradia a vymáhateľnosti je nesporná. Okresný súd tak mal preukázané, že v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu existovala pohľadávka žalobcu vo výške 168.932,81 Eur, ktorú si žalobca prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu a ktorá sa na účely konkurzu považuje za zistenú.

18. Okresný súd zdôraznil, že odporovateľnosť súčasne predpokladá existenciu právneho úkonu dlžníka, ktorým dôjde k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, čo znamená, že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude môcť byť pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená buď vôbec alebo čiastočne. Súčasne musí ísť o pohľadávku, ktorá existovala v čase, keď bol úkon dlžníka uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť, a ktorá bola v konkurze riadne prihlásená a zistená. Aj v prípade, ak by právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa domáhať odporovateľnosti, pokiaľ majetok dlžníka, ktorý mu ostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, nakoľko takýmto úkonom nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Stav majetku dlžníka je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia „odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa (obdobne uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKR/5/2013 zo dňa 15. mája 2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoKR/60/2011 zo dňa 31. júla 2012, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/11/2016, sp. zn. 14CoKR/3/2017, 13CoKR/34/2016, 13CoKR/5/2019).“

19. Podľa okresného súdu si žalobca primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Žalobca v žalobe uvádzal, že Kúpnu zmluvou boli z majetku úpadcu vyňaté nehnuteľnosti, ktoré by zvýšili mieru uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov úpadcu, keďže boli v prospech žalovaného 2/ prevedené bez poskytnutia akejkoľvek peňažnej hodnoty a kúpna cena, ktorá je uvedená v článku II. napadnutej kúpnej zmluvy navyše nezodpovedá ich reálnej hodnote ani obvyklej cene v roku 2010. Žalobca poukázal na to, že už v roku 2008 dosahoval úpadca nepriaznivý hospodársky výsledok, a predaj nehnuteľného majetku v roku 2010 bol účelovým krokom, ktorý viedol k zhoršeniu hospodárskeho výsledku a totálnemu vytunelovaniu spoločnosti úpadcu. Žalobca vo svojom vyjadrení (č. 1. 331 spisu) uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že zápočet vždy ukracuje ostatných veriteľov bez ohľadu na výšku kúpnej ceny. Vo vyjadrení (č. 1. 754 spisu) uvádza, že stav majetku pre potreby posúdenia, či konkrétnym právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok jeho veriteľov, je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, v akomkoľvek kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka, stav majetku úpadcu v momente uskutočnenia zápočtu predstavoval nulovú hodnotu, úpadca si ešte musel požiť na úhradu DPH, ktorá úhrada bola v sume 663.000,- Eur a v sume 64.243,75 Eur. Počet debetných položiek u úpadcu v júli 2010 predstavoval sumu -728 217,14 Eur a na tieto úhrady si musel úpadca od žalovaného požiť sumu 222.000,- Eur, aby mal na výplatu DPH, jednorazová tržba od žalovaného z aktívneho salda voči žalovanému a to z faktúry uvedenej vo výpise účtu vo výške 504.716,41 Eur vôbec nepostačovala.

20. Na preukázanie ukrátenia označil žalobca výpis z účtu úpadcu DEXIA banka za mesiac júl 2010, súpis všeobecnej podstaty č. 1 OV č. 237/2014 zo dňa 11.12.2014 položka K024135, súpis všeobecnej podstaty č. 2 OV č. 14/2015 zo dňa 22.01.2015 položka K001436, prihlášky veriteľov v konkurze, konkurzný spis, ekonomický stav úpadcu v roku 2010 a nasledujúce do roku 2013 podľa Fínstat. Zároveň na pojednávaní konanom dňa 29. júla 2021 (č. 1. 879 spisu) žalobca uviedol, že v danom prípade Kúpnu zmluvou č. 1 spolu s inými zmluvami v ten deň uzavretými, ktoré sú súčasťou spisu, bol prevedený všetok majetok, ktorý úpadca mal, to znamená, že mu neostal kvalifikovaný majetok ani jedno Eur, ostali mu len záväzky, takže nebolo treba uvádzať iné poníženie majetku okrem toho, čo sa uvádza v žalobe, že došlo k poníženiu možnosti vymoženia pohľadávky vo výške 695.200,- Eur, ktorá kúpna cena mala byť uhradená započítaním.

21. Z Obchodného vestníka č. 14/2015 s dňom vydania 22. januára 2015 vyplýva súpisová hodnota majetku 1.400,- Eur, z obchodného vestníka č. 237/2014 s dňom vydania 11.12.2014 súpisová hodnota majetku 640,67 Eur. Z predložených výňatkov zo stránky Finstatu vyplývajú informácie o ekonomickom stave úpadcu (stav aktív, pasív, celkových výnosov atď.) za jednotlivé roky 2010, 2011, 2012, 2013. Okresný súd poukázal na to, že z takto označených dôkazov nevyplýva stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom, nie je z nich preukázané kvalifikované zmenšenie majetku a reálny ekonomický dopad na majetok úpadcu, ktorý by mal za následok ukrátenie prihlásených pohľadávok. Označené výpisy z obchodného vestníka ako aj pripojený konkurzný spis úpadcu vyhodnocujú stav majetku úpadcu k obdobiu od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, ale nemožno z nich určiť stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu. Rovnako tak prehľad ekonomického stavu úpadcu z Finstatu vyhodnocuje ekonomický stav úpadcu za jednotlivé roky, vychádzajúc zo zverejnených účtovných závierok, ale opätovne ani takýto prehľad nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom. Predložený výpis z účtu Dexia banky (č. I. 936, úradne overená kópia č. I. 906 spisu) vyhotovený za obdobie od 01.07.2010 do 30.07.2010 preukazuje pohyby na účte úpadcu za obdobie júl 2010, vyplýva z neho zostatok na účte úpadcu ku koncu mesiaca júl 2010 vo výške 16.038,76 Eur ako aj skutočnosť, že predchádzajúci výpis zo dňa 30.06.2010 mal zostatok 17.361,41 Eur. Výpis z účtu však nevykazuje stav celého majetku úpadcu (teda súpis všetkých aktív a pasív k rozhodnému momentu), ale len pohyby na jednom konkrétnom účte aj to len za určité obdobie - júl 2010 (pričom k uskutočneniu odporovaného právneho úkonu došlo 02.06.2010). Predložený výpis z účtu nepreukazuje stav majetku úpadcu ku dňu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. V záverečnom vyjadrení žalobca uvádza, že po sumarizácii zápočtov kúpnych cien (z Kúpnej zmluvy č. 1 a Kúpnej zmluvy č. 2) vznikla žalovanému 2/ nová povinnosť zaplatiť pasívne saldo, ktoré šlo následne v celom rozsah na úhradu DPH, na základe vystavenej faktúry č. 2010004, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 132.088,- Eur a faktúry č. 2010005, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 600.697,54 Eur, spolu -732.785,54 Eur. Tieto sumy boli novými záväzkami predávajúceho voči finančnej správe resp. štátu.

22. Podľa žalobcu, tieto sumy nemal úpadca z čoho uhradiť, a preto i napriek tomu, že kupujúci vyplatil úpadcovi pasívne saldo 504.716,41 Eur, úpadca chýbal zvyšok nového dlhu na DPH vo výške 228.069,13 Eur (732.785,54 Eur - 504.716,41 Eur). Žalobca uvádzal, že úpadca mal vlastné finančné zdroje pred zaplatením jeho aktívneho salda len vo výške 6.069,13 Eur (výpočet vlastných zdrojov je 228.069,13 Eur - 222.000,- Eur = 6.069,13 Eur). Inú hotovosť ani iný majetok po prevodoch úpadcovi nezostal. Kúpne zmluvy č. 1/2021 a č. 2/2021 podľa žalobcu preukazujú vytunelovanie úpadcu v prospech žalovaného 2/ a výpis z účtu úpadcu z Dexia banky, a.s. preukazuje zvýhodňovanie veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát. Žalobca uvádza, že všetky aktíva boli v podstate vynulované zápočtovou listinou zo dňa 15.06.2010 a boli znížené na sumu 504.716,41 Eur (ako nové aktívne saldo úpadcu), ktoré bolo bezodkladne uhradené na novovzniknutý dlh voči finančnej správe na DPH. Žalobca z vyššie uvedeného odvodzuje, že v konaní kúpnyimi zmluvami č. 1/2021 a č. 2/2021 preukázal, že sa na základe napadnutého právneho úkonu majetok úpadcu podstatne zmenšil ako aj to, že predmetnými zmluvami úpadca zvýhodnil žalovaného 2/. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že napadnutým právnym úkonom je Dohoda o započítaní v zmysle č. II ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1/2021 zo dňa 02.06.2010. V konaní bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať, či započítanie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur ukrátilo prihlásené pohľadávky veriteľov (resp. aj len jedného veriteľa), pričom rozhodujúce bolo skúmať majetok úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu (teda k 02.06.2010) a po ňom. Žalobca však odvodzoval ukrátenie od iných právnych úkonov ako je odporovaný právny úkon a k inému ako rozhodnému dňu. Poukazuje, na spôsob, akým bola hradená DPH z kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 1/2021 (DPH však nebola predmetom započítania odporovaného právneho úkonu), na zápočtovú listinu zo dňa 15. júna 2010, ktorou mali byť podľa žalobcu vynulované všetky aktíva úpadcu, pričom v tejto súvislosti tiež na Kúpnu zmluvu č. 2/2021, vo vzťahu ku ktorej je úhrada kúpnej ceny zápočtom riešená práve v Dohode o započítaní zo dňa 15. júna 2010, avšak ani zápočtová listina zo dňa 15. júna 2010 ani Kúpna zmluva č. 2/2021 nie sú odporovanými úkonmi v zmysle žaloby. Žalobca tiež vychádza zo stavu účtu úpadcu (výpis z účtu Dexia banky, a.s.) k inému ako rozhodnému dňu, pričom samotný výpis z účtu nezohľadňuje majetok úpadcu ako celok a zároveň

nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu a po ňom. Okresný súd zdôraznil, že predmetom konania nie je posudzovanie, či zaplatením DPH došlo k zvýhodňovaniu veriteľa, ktorým je finančná správa, resp. štát (uvedené tvrdenie úplne vybočuje z rámca prejednávanej veci). Odporovaným právnym úkonom je Dohoda o zápočte v zmysle čl. II. ods. 2 Kúpnej zmluvy, ktorú žalobca žaluje ako ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR a len takto žalobcom vymedzený a zadefinovaný predmet sporu okresný súd v konaní posudzoval.

23. Okresný súd pre úplnosť uviedol, že v konaní boli predložené aj tri znalecké posudky. „Znalecký posudok č.107/2015 č. l. 140, vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti č.s. XXX a objektu Q. C..s. XXX v k.ú. V. pre účel predaja nehnuteľnosti - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 462.000,- Eur. Znalecký posudok č. 269/2016 (č. l. 243) vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti (č. l. 442) a objektu Q. C..s. XXX v k.ú. V. pre účel zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti k dátumu 02.06.2010 na účely súdneho konania - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 482.000,- Eur. Zároveň bol do konania predložený aj znalecký posudok č.291/2016 znalcom Ing. Mariánom Pilkom (č. l. 177), na tento znalecký posudok súd neprihliada, nakoľko bolo súdu predložené oznámenie o výsledku dohľadu spolu s prílohami (č. l. 290), z ktorého vyplýva, že vo vzťahu k predmetnému posudku bolo rozhodnuté o vine znalca zo spáchania iného správneho deliktu podľa §27 ods. 3 písm. b) ZZTP.

24. Pokiaľ ide o znalecké posudky č. 269/2016 a 107/2015, ktorými znalec stanovil hodnotu nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom prevodu v zmysle Kúpnej zmluvy č. 1/2021, okresný súd konštatoval, že stanovenie hodnoty nehnuteľnosti nie je rozhodujúce pre posúdenia ukrátenia. Žalobca neodporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy ako úkonu bez primeraného protiplnenia ale ako ukracujúcemu úkonu v zmysle § 60 ZKR. Primeranosť kúpnej ceny už v priebehu konania prestala byť spornou otázkou, na čom sa napokon zhodli aj strany sporu na pojednávaní konanom dňa 25.11.2021. Ak by však súd mal vyhodnotiť závery z predložených znaleckých posudkov, nad rámec vyššie uvedeného konštatuje, že kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti dohodnutá v Kúpnej zmluve č. 1 bola vyššia ako posudkami stanovená všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností.“

25. Okresný súd zdôraznil, že na úspešné preukázanie ukrátenia majetku dlžníka je potrebné skúmať majetok dlžníka k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa. Žalobca si primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Otázku ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR nemožno posudzovať len vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale vždy na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Zo žalobcom tvrdených skutočností je zrejmé, že žalobca si je vedomý svojej povinnosti preukázať ukrátenie prihlásených pohľadávok, avšak zo skutkových tvrdení žalobcu ani z predložených dôkazných prostriedkov nevyplyvajú skutočnosti týkajúce sa hodnoty majetku úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a následne po jeho uskutočnení z hľadiska konkrétneho dopadu tohto úkonu na majetkové pomery úpadcu a možnosť uspokojenia pohľadávok ostatných veriteľov úpadcu. Je zásadne povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa majetok úpadcu zmenšil takým spôsobom, že zostávajúci majetok nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí si súčasne prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní.

26. Pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, podľa konajúceho súdu neboli preukázané skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver, že v dôsledku napadnutého právneho úkonu pre nedostatok majetku úpadcu na uspokojenie iných veriteľov, došlo k ukráteniu ktoréhokoľvek z veriteľov úpadcu v konkurznom konaní. Žalobca je pritom nositeľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti k otázke, či sa majetok úpadcu, ktorý zostal

po vykonaní odporovaných právnych úkonov, zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok ostatných veriteľov. Kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka je možné vyhodnotiť len za preukázania stavu majetku úpadcu k okamihu účinkov napadnutých právnych úkonov. Pokiaľ si žalobca v konaní dôkaznú povinnosť nesplnil, nebolo možné žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu plnenia dlhu, vyhovieť. Vzhľadom na uvedený záver okresného súdu nebolo dôvodné posudzovať ďalšie námietky žalovaného uplatnené v rámci jeho procesnej obrany.

27. Okresný súd uviedol, že žalobca v konaní predložil niekoľko rozhodnutí súdov, v ktorých sa posudzovala neúčinnosť Dohody o započítaní ako odporovateľného úkonu v zmysle ZKR. Okresný súd nepopieral skutočnosť, že započítací prejav je spôsobilý ukrátiť veriteľov, avšak takýto záver nemožno prijať len na základe tej skutočnosti, že ide o započítací prejav, ale až vtedy, ak na základe vykonaného dokazovania má súd preukázané naplnenie všeobecných predpokladov odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 4 ZKR a v prípade ich preukázania aj osobitných predpokladov v zmysle jednotlivých skutkových podstat, v danom prípade § 60 ZKR. Pri vyhodnocovaní preukázania ukrátenia vychádzal okresný súd z ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, tak ako boli aj citované v odseku 33. napadnutého rozsudku okresného súdu a ktorá v konečnom dôsledku vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoKR/21/2014 zo dňa 05. marca 2015, ktoré žalobca priložil k záverečnému vyjadreniu. Pokiaľ ide o žalobcom predložený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/31/2020 z 25.11.2020, ktorým dovolací súd zamietol dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. októbra 2019, č. k. 1CoKR/26/2019-604, tak okresný súd uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že krajský súd určil neúčinnosť napadnutej Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok na základe toho, že z vykonaného dokazovania mal preukázané naplnenie všetkých predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu. Najvyšší súd v odseku 18. rozsudku konštatuje, že pokiaľ ide o otázku posúdenia (preukázania) základnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, t. j. či došlo k ukráteniu uspokojenia niektorej z prihlásených pohľadávok, táto otázka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP, pretože žalovaný spochybňuje predovšetkým skutkové závery odvolacieho súdu a v tejto súvislosti platí, že prípustnosť dovolania nemôže byť daná, ak je zameraná na riešenie skutkových a nie právnych otázok. Najvyšší súd vychádzal zo skutkového stavu, tak ako ho ustálil odvolací súd a vychádzajúc z takto ustáleného skutkového stavu a okolností rozhodovaného sporu posudzoval otázku, či dohoda o započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriaznenou osobou predstavuje zvýhodňujúci právny úkon podľa § 59 ZKR.

28. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/31/2020 z 29. apríla 2021, v ktorom dovolací súd v súvislosti s otázkou dôkazného bremena v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ktorého neunesenie bolo v prejednávanom prípade dôvodom rozhodnutia v neprospech dovolateľa, pre úplnosť uvádza, že spochybňovanie záveru konajúceho súdu o nepreukázaní predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu je záverom výslovne vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo povinnosťou žalobcu preukázať tvrdenia, o ktoré opieral svoj nárok uplatnený žalobou. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdmi nižších inštancií a zaoberať sa skutkovými otázkami. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený odvolacím súdom. V dovolaní dovolateľ navyše namietal neprimerane formalistický prístup súdov k hodnoteniu podmienok odporovateľnosti právnych úkonov, pri aplikácii ktorého by, podľa jeho názoru, tento inštitút v podstate v praxi stratil svoje opodstatnenie. Takáto argumentácia však nemôže byť dôvodom pre odlišné posudzovanie splnenia dôkazných povinností len preto, aby postup súdov viedol k spokojnosti strany sporu s výsledkom konania. Okresný súd zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ z dôvodu absencie jeho pasívnej vecnej legitímácie a vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom ohľadne preukázania základného predpokladu, a to že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Vo väzbe na vyhodnotenie nedôvodnosti žaloby v časti uplatneného odporovacieho práva okresný súd konštatoval aj nedôvodnosť súvisiaceho uplatneného nároku žalobcom na zaplatenie peňažnej náhrady z odporovateľného právneho úkonu, a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP.

29. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom z 22. júna 2023 č. k. 14CoKR/7/2022-1181, rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 5Cbi/14/2015-1003 zo 16. decembra 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 5Cbi/14/2015-1144 z 10. júna 2022, potvrdil. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. Odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že žalobca v podanom odvolaní namietať najmä inú vadu konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K námietkam žalobcu krajský súd vo všeobecnosti uviedol, že ak žalobca v podanom odvolaní namietať skutkové závery okresného súdu, jeho námietky vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd s poukazom na uznesenie NS SR zo 14. septembra 2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 350/08 nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa podľa krajského súdu opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uviedol, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Na takú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, musí odvolací súd prihliadať. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci podľa krajského súdu nenastala.

31. Krajský súd mal za to, že spoločným znakom odvolacích dôvodov bol charakter sporového prípadu, pretože pre vyhodnotenie odvolacích dôvodov žalobcu bolo podstatné to, že išlo o odporovaciu žalobu, t. j. o žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právnych úkonov a vrátenia plnenia.

32. Podľa krajského súdu rozsudok okresného súdu je súdnym rozhodnutím, v ktorom sú vyjadrené tak skutkové, ako aj právne závery, zhodnotené dokazovanie s vyvodeným posúdením sporovej veci, t. j. tak žaloby žalobcu, ako aj obrany žalovaných. Krajský súd v danej veci zdôraznil, že išlo o odporovaciu žalobu, u ktorej musí byť primárne konštatovaný stav splnenia základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky, vyplývajúcej z § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., a to podmienky, že ide o ukracujúci právny úkon, resp. o ukracujúce právne úkony. Práve vo vzťahu k tejto nosnej základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienke potom bolo nevyhnutné konštatovať, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil aj svoje právne závery a tieto aj primerane vysvetlil. Z pohľadu logických súvislostí a argumentačnej súdržnosti podľa krajského súdu nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky, ktoré by viedli k záveru o nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu.

33. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam a k rozsahu vykonaných, resp. nevykonaných dôkazov krajský súd zvýraznil ťažisko, ktoré bolo na strane žalobcu, ktorý bol povinný poskytnúť sumár tvrdení a dôkazov, aby preukázal hodnotu majetku úpadcu - dlžníka pred účinnosťou odporovaných právnych úkonov a pohľadávky veriteľov a majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov, že bol v takom kvalifikovanom zmenšení práve z titulu odporovaných právnych úkonov, že už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp., že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka.

34. Tento základný predpoklad odporovateľnosti, ktorý je predpokladom každej skutkovej podstaty odporovaného právneho úkonu, podľa krajského súdu žalobcom preukázaný nebol v rozsahu jeho dôkaznej povinnosti, v rozsahu vykonaných dôkazov a v rozsahu toho, že za aplikácie aj Čl. 11 ods. 3 CSP, keďže žalobca bol zastúpený právnym zástupcom, ktorý sa nepochybne považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. Navyiac krajský súd k rozsahu dôkaznej povinnosti žalobcu, k rozsahu vykonaných, ako aj nevykonaných dôkazov, poukázal na profesijnú odbornosť a zdanosť právneho zástupcu žalobcu, ktorý si už v podanej žalobe zo dňa 25. marca 2015 musel byť vedomý povinnosti preukázania tejto základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky, že ide o ukracujúce právne úkony v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., potom žalobca sa nemohol relevantne brániť tým, keď nesplnenie svojej dôkaznej povinnosti prenášal na súd prvej inštancie, ktorý mal (s)plniť túto jeho dôkaznú povinnosť.

35. Krajský súd považoval za potrebné zvýrazniť, že predpokladom odporovateľnosti v konkurznom konaní je okrem vyhláseného konkurzu, existencie právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku podliehajúceho konkurzu, a účinnosti tohto právneho úkonu, tiež ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorý si svoju pohľadávku prihlásil. V zmysle úpravy ZKR sú jednotlivé skutkovo-právne podstaty odporovateľnosti právnych úkonov, uvedené v § 58, § 59, § 60 a § 61 ZKR, zároveň viazané na naplnenie podmienky zakotvenej v § 57 ods. 4 ZKR. Podľa tohto zákonného ustanovenia je základnou hmotnoprávnou podmienkou odporovateľnosti preukázanie, že daným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa, resp. veriteľov úpadcu. Žalobca je tak nositeľom dôkaznej povinnosti a musí preukázať, že napadnutým právnym úkonom bola ukrátená pohľadávka veriteľa, resp. veriteľov, ktorí si v konkurznom konaní svoju pohľadávku prihlásili. Keďže v konkurznom konaní ide o pluralitu veriteľov, je právne irelevantné, pohľadávka ktorého a koľkých veriteľov bola ukrátená. Veriteľ však musí mať pohľadávku proti dlžníkovi v dobe vykonania právneho úkonu dlžníka, t. j. v momente, keď právny úkon nadobudne účinnosť, a zároveň musí byť táto pohľadávka veriteľom prihlásená v konkurznom konaní.

36. Krajský súd v zhode so súdom prvej inštancie uviedol, že vo vzťahu k napadnutým zmluvám nie je možné konštatovať ich ukracujúci charakter v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Požiadavka, aby právny úkon ukracoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok, je základnou a všeobecnou podmienkou každej skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu, bez ktorej právo odporovať právnomu úkonu nevznikne. Ide o podmienku, ktorá vždy pristupuje k jednotlivým skutkovým podstatám odporovateľných právnych úkonov, ktorá musí byť v každom jednotlivom prípade splnená. Krajský súd konštatuje, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia, účinkov napádaných právnych úkonov.

37. Nebolo tak možné podľa krajského súdu vyhodnotiť, resp. skonštatovať preukázanie hmotnoprávneho predpokladu odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. Podľa odvolacieho súdu pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Krajský súd zvýraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, žalobca nepreukázal a k tomuto preukázaniu nedošlo ani odkazom na tvrdenia o nedostatočnom rozsahu a hodnote majetku úpadcu. Žalobca bol v prejednávanej veci nositeľom dôkazného bremena aj ohľadom preukázania existencie tejto základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, pričom procesným právnym následkom neunesenia jeho dôkazného bremena je neúspech žalobcu v spore.

38. Tvrdenia žalobcu v odvolaní v spojení s doplnením odvolania, bez ďalšieho podľa krajského súdu nemôžu preukázať, že v čase, kedy žalobcom uvedené kúpne zmluvy boli uzatvorené, nadobudli účinnosť, došlo práve v dôsledku týchto právnych úkonov k takému kvalifikovanému zmenšeniu majetku úpadcu, v dôsledku ktorých po ich uskutočnení úpadcovi nezostal majetok, ktorý by postačoval

na úplné uspokojenie pohľadávok prihlásených veriteľmi v konkurznom konaní, alebo že by sa uspokojenie týchto veriteľov znížilo. Vo vzťahu k preukázaniu tejto hmotnoprávnej podmienky, ktorú je potrebné skúmať k času účinkov napádaných právnych úkonov, nemôže byť relevantná argumentácia žalobcu skutočnosťami, ktoré boli zistené napr. až v rámci speňažovania majetku úpadcu v konkurznom konaní, ale výlučne stav majetku, resp. jeho zmeny, ktoré nastali účinnosťou dotknutých právnych úkonov vo vzťahu k možnosti uspokojenia pohľadávok prihlásených veriteľmi. Len samotné uzatvorenie napadnutých zmlúv za súčasnej existencie prihlásených pohľadávok veriteľov a konštatovanie o úpadku dlžníka v čase uzatvorenia týchto zmlúv, ešte bez ďalšieho podľa krajského súdu neznamená, že by žalobca v konaní preukázal ukrátenie veriteľa. Bolo vecou dôkazného bremena žalobcu túto skutočnosť preukázať a za tým účelom okresnému súdu predložiť alebo navrhnúť vykonanie relevantného dokazovania.

39. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie ani v kontexte žalobcom v odvolaní namietaných skutočností ohľadom speňažovania majetku podstaty, podľa odvolacieho súdu nie je možné konštatovať, či napadnutými úkonmi došlo k reálnemu ukráteniu veriteľa alebo veriteľov, v akom rozsahu a či vôbec takéto ukrátenie nastalo. Táto základná, primárna, hmotnoprávna podmienka pre odporovanie právneho úkonu tak nebola zo strany žalobcu preukázaná. Na tento záver nemôže mať potom vplyv ani odvolacie tvrdenie žalobcu spojené s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/62/2011, z ktorého nevyplýva žiadny dopad na splnenie povinnosti žalobcu preukázať, že práve v dôsledku napadnutých právnych úkonov došlo k ukráteniu veriteľov úpadcu v zmysle zákonných podmienok stanovených § 57 ods. 4 ZKR.

40. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, že žalovaný 2/ poskytnutú finančnú výpomoc uplatnil vo forme prihlášky do konkurzu, odvolací súd poukázal na závery okresného súdu z najmä z ods. 35., 36, 37. rozsudku okresného súdu a uviedol, že zo žalobcom označených dôkazov nevyplýva stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom, nie je z nich preukázané kvalifikované zmenšenie majetku a reálny ekonomický dopad na majetok úpadcu, ktorý by mal za následok ukrátenie prihlásených pohľadávok. Výpisy z obchodného vestníka ako aj pripojený konkurzný spis úpadcu podľa odvolacieho súdu vyhodnocujú stav majetku úpadcu k obdobiu od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu ale nemožno z nich určiť stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu. Rovnako tak prehľad ekonomického stavu úpadcu z Finstatu vyhodnocuje ekonomický stav úpadcu za jednotlivé roky, vychádzajúc zo zverejnených účtovných závierok, ale opätovne ani takýto prehľad nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom.

41. Podľa obsahu spisového materiálu, nielen podľa zistení okresného súdu, ale aj odvolacieho súdu žalobca odvodzoval ukrátenie od iných právnych úkonov ako je odporovaný právny úkon a k inému ako rozhodnému dňu, keď poukazoval na spôsob, akým bola hrazená DPH z kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 1/2021 (DPH však nebola predmetom započítania odporovaného právneho úkonu), poukazoval na zápočtovú listinu zo dňa 15. júna 2010, ktorou mali byť podľa žalobcu vynulované všetky aktíva úpadcu, pričom v tejto súvislosti tiež poukazoval na Kúpnu zmluvu č. 2/2021, vo vzťahu ku ktorej je úhrada kúpnej ceny zápočtom riešená práve v Dohode o započítaní zo dňa 15. júna 2010, avšak ani zápočtová listina zo dňa 15. júna 2010 ani Kúpna zmluva č. 1/2021 nie sú odporovanými úkonmi v zmysle žaloby. Žalobca tiež vychádza zo stavu účtu úpadcu (výpis z účtu Dexia banky, a.s.) k inému ako rozhodnému dňu, pričom tak okresný súd, ako i odvolací súd konštatujú, že samotný výpis z účtu nezohľadňuje majetok úpadcu ako celok a zároveň nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu a po ňom.

42. Odvolací súd zdôraznil, že predmetom konania nie je posudzovanie, či zaplatením DPH došlo k zvýhodňovaniu veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát (uvedené tvrdenie úplne vybočuje z rámca prejednávanej veci). Odporovaným právny úkonom je Dohoda o zápočte v zmysle čl. II. ods. 2 Kúpnej zmluvy, ktorú žalobca žaluje ako ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR a len takto žalobcom vymedzený a zdefinovaný predmet sporu bol v konaní posudzovaný.

43. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ boli v prvoinštančnom konaní predložené aj tri znalecké posudky, tak tieto bez ďalšieho nepreukazovali naplnenie § 57 ods. 4 ZKR. Žalobca neodporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy ako úkonu bez primeraného protiplnenia, ale ako ukracujúcemu úkonu v zmysle § 60 ZKR. Primeranosť kúpnej ceny už v priebehu konania prestala byť spornou otázkou, na čom sa napokon zhodli aj strany sporu na pojednávaní konanom dňa 25. novembra 2021. Okresný súd konštatoval, že ak by mal vyhodnotiť závery z predložených znaleckých posudkov, nad rámec vyššie uvedeného konštatuje, že kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti dohodnutá v Kúpnej zmluve č. 2 bola vyššia ako posudkami stanovená všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností, ktorý záver nebol v odvolacom konaní osobitne namietaný.

44. V ostatnom krajský súd taktiež dodal, že žalobca si primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Otázku ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR nemožno posudzovať len vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale vždy na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Zo žalobcom tvrdených skutočností je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca si je vedomý svojej povinnosti preukázať ukrátenie prihlásených pohľadávok, avšak zo skutkových tvrdení žalobcu ani z predložených dôkazných prostriedkov nevyplývajú skutočnosti týkajúce sa hodnoty majetku úpadcu v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov a následne po jeho uskutočnení z hľadiska konkrétneho dopadu týchto úkonov na majetkové pomery úpadcu a možnosť uspokojenia pohľadávok ostatných veriteľov úpadcu. Je zásadne povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa majetok úpadcu zmenšil takým spôsobom, že zostávajúci majetok nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí si súčasne prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní.

45. Vo vzťahu k ďalším odvolacím dôvodom žalobcu, ktoré sa vzťahovali k jednotlivým skutkovým podstatám odporovaných právnych úkonov, považoval odvolací súd za potrebné poukázať na závery rozsudku okresného súdu. Podľa odvolacieho súdu, ak nebola preukázaná základná zákonná hmotnoprávna podmienka ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., tak nebolo potrebné sa zaoberať otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v pomeroch prejednávanej veci, jednotlivo k odporovaným právnym úkonom v zmysle § 58 a § 60 zákona č. 7/2005 Z. z.

46. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že „Existencia spriaznenosti či nespriaznenosti konkrétneho veriteľa nie je vždy nesporná, preto nie je možné prisvedčiť názoru konkurzného súdu, že na jej ustálenie nie je potrebné žiadne rozhodnutie a postačuje procesný úkon, prostredníctvom ktorého sa dotknutému veriteľovi neumožnení hlasovať na schôdzi veriteľov, resp. konštatovanie spriaznenosti uskutočnené správcom (napriek tomu, že v posudzovanom prípade v zozname pohľadávok táto skutočnosť nie je uvedená). (nález Ústavného súdu SR z 15. novembra 2018, sp. zn. IV. ÚS 101/2018-133)“, tak odvolací súd uviedol, že okresný súd venoval dostatočnú pozornosť posúdeniu (ne)spriaznenosti, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu najmä z ods. 31., na ktorého závery odvolací súd odkázal cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

47. Žalobca v odvolaní taktiež namietal, že „Napriek tomu, že žalobca nemusel predložiť kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka - úpadcu, má za to, že preukázal stav majetku úpadcu k okamihu účinkov napadnutých právnych úkonov, ktoré vytvorili reťaz ukracovania niektorého z veriteľov, a to podrobným popisom majetkovej situácie v čase od 21.05.2010 do 30.07.2010 predložením kúpnej zmluvy č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010, kúpnej zmluvy č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010, poukázaním na dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010 a na výpis z Dexia banka Slovensko, a.s. ohľadne majiteľa účtu AFRESH, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXX.“ Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu s dôrazom na ods. 31., 33., 34., 35. 37., ktoré nenašli premietnutie v odvolaní žalobcu, v ktorých dal okresný súd dostatočnú odpoveď na argumentáciu žalobcu v prvoinštančnom konaní, odvolací súd na základe odvolacej argumentácie nemal dôvod sa od tých záverov okresného súdu odkloniť, preto odvolací súd

na ne odkázal. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu krajský súd uviedol, že pokiaľ sa odporuje právnomu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti § 57 ods. 4 ZKR je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Predpokladá sa len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukracujúci právny úkon.

48. Krajský súd v Žiline ďalej zdôraznil, že s vecne správnym záverom okresného súdu a vo väzbe s vyvolaným odvolacím konaním aj krajského súdu sa stotožňuje rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorou síce žalobca podľa vyjadrení v odvolaní nesúhlasil, z ktorej rovnako vyplýva, že hmotno-právnym predpokladom každej odporovateľnosti je, že ide o ekonomický dopad právneho úkonu dlžníka na uspokojenie pohľadávok veriteľov, t. j., že sa v zmysle § 57 ods. 4 zák. č. 7/2005 Z. z. vyžaduje, aby bola ukrátená prihlásená (zistená) pohľadávka niektorého z veriteľov dlžníka.

49. V prípade odporovania právnym úkonom žalobca musí preukázať, že právnym úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka veriteľa, ktorý si v konkurznom konaní prihlásil svoju pohľadávku (uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 25CoKR/5/2013 zo dňa 15.5.2013, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41CoKR/60/2011 zo dňa 31.7.2012). Žalobca bol podľa odvolacieho súdu v rámci svojho dôkazného bremena povinný preukázať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu, a tým preukázať hmotno-právnu podmienku ukracujúceho právneho úkonu (úkonov), k čomu však z jeho strany nedošlo. Krajský súd opakovane uviedol, že pokiaľ sa aj odporuje právnomu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Zároveň odvolací súd akcentoval, že sa predpokladá len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukracujúci právny úkon.

50. S odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý zdôraznil, že nemá možnosti ako správca konkurznej podstaty, a že okresný súd citlivo neposúdil jeho možnosti v rovine dokazovania, nebolo možné sa stotožniť, keďže odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie, vychádzali primárne zo zákonnej úpravy, a teda nie je možné potom v tomto štádiu konštatovať, že by sa kládli neprimerané požiadavky na preukazovanie majetkových pomerov úpadcu dlžníka, ktoré majú spôsobovať to, že inštitút žaloby o neúčinnosť právnych úkonov sa stáva nepoužiteľným pre žalobcu, vzhľadom k tomu, že nemá postavenie správcu úpadcu. Nejde o neprimerané požiadavky, ktoré v rovine preukazovania majetkových pomerov úpadcu - dlžníka by boli kladené zo strany súdov, resp. súdu prvej inštancie a následne odvolacieho súdu svojvoľne, prípadne navyše, pretože preukazovanie majetkových pomerov úpadcu dlžníka pri odporovacej žalobe je základnou, primárnou hmotno-právnou podmienkou preukázania, že ide o ukracujúci, resp. ukracujúce právne úkony, v zmysle hmotno-právnej podmienky vyžadovanej § 57 ods. 4 ZKR pri odporovacej žalobe.

51. Ak žalobca v odvolaní zvýrazňoval svoje postavenie, odlišné od možností správcu konkurznej podstaty úpadcu, tak podľa odvolacieho súdu z titulu dôkaznej situácie a dôkaznej aktivity žalobcu v tomto smere predsa nie je možné bez ďalšieho konštatovať menenie právneho zámeru zákonodarcu.

52. Vo vzťahu k tvrdenej spriaznenosti odvolací súd akcentoval, že spriaznenosť subjektov úpadcu a žalovaného neznamená, že touto spriaznenosťou je bez ďalšieho dokázaná hmotno-právna podmienka ukracujúceho právneho úkonu, ktorému sa žalobou odporuje, keďže predpoklad úpadku dlžníka sám o sebe bez ďalšieho neznamená preukázanie ukracujúceho právneho úkonu. Pri osobe spriaznenej s dlžníkom, v prospech ktorej bol právny úkon urobený, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR musí sa tak tvrdiť, ako aj preukázať žalobcom v konaní, čo vecne správne vyjadril aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

53. Odvolací súd uviedol, že dôkazné bremeno o všetkých skutočnostiach je na žalobcovi. Žalobca bol povinný uviesť hodnotu majetku dlžníka úpadcu pred účinnosťou napádaných právnych úkonov, stav

majetku úpadcu dlžníka po účinnosti týchto právnych úkonov vo väzbe k prihláseným pohľadávkam veriteľov, ich sumy, čo tvorilo primárny a elementárny predpoklad úspešnej odporovacej žaloby. Žalobca musí v konaní o určení neúčinnosti právnych úkonov preukázať, že majetok dlžníka úpadcu po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka. Nepochybne dôkazné bremeno v danom incidenčnom konaní bolo podľa krajského súdu na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom neunesenia dôkazného bremena strany sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí strane preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, a teda, ktorá zo strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať. Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinstančného konania.

54. Krajský súd konštatoval, že okresný súd dospel k vecne správnejmu záveru, pokiaľ skonštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal základný predpoklad odporovateľnosti právnych úkonov, vyplývajúcich z § 57 ods. 4 ZKR, ktorý ako základný hmotno-právny predpoklad musí byť splnený vo vzťahu ku tej ktorej skutkovej podstate uplatnenej odporovateľnosti právneho úkonu, preto bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie. Krajský súd tiež konštatoval, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia napádaných právnych úkonov, ich účinkov. Nebolo tak možné vyhodnotiť, resp. skonštatovať preukázanie hmotno-právneho predpokladu odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR. Rozsah, stav, hodnotu majetku úpadcu žalobca v konaní nepreukázal, pričom bol to žalobca, ktorý bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím zmlúv tvrdených kúpnych zmlúv zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, však podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal.

55. Odvolací súd zároveň považoval za potrebné k tvrdeniam žalobcu vyjadreným v jeho odvolaní uviesť, že úpadok vo forme predĺženia alebo insolvenzie ešte neznamená kvalifikované zmenšenie majetkového substrátu úpadcu a nepreukazuje ukracujúci právny úkon. Úpadok nedáva odpoveď na základnú primárnu hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti právnych úkonov, t. j. či došlo k ukráteniu veriteľov. Ak žaloba žalobcu bola zamietnutá na základe primárneho dôvodu nepreukázania základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky ukrátenia vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, tak potom nebol zistený priestor na to, aby boli hodnotené tvrdenia žalobcu smerujúce už ku konkrétnej skutkovej podstate odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, medzi ktoré podmienky spadá i tvrdenie žalobcu o spriaznenosti žalovaného pri odporovaných právnych úkonoch.

56. Žalobcom poukazovaná spriaznenosť by mala podľa krajského súdu relevanciu pri posudzovaní splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR. Ku skúmaniu splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, by bol dôvod pristúpiť až v prípade splnenia všetkých základných podmienok, vrátane podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR, splnenie ktorej podmienky v konaní zo strany žalobcu nebolo preukázané, čo však už odvolací súd uviedol vyššie. Ak nebola preukázaná základná podmienka odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to že ide o ukracujúce právne úkony, tak za tohto skutkového a právneho stavu potom nebolo dôvodu sa v konkrétnosti zaoberať už jednotlivými skutkovými podstatami odporovacej žaloby, a tým ani tvrdením o spriaznenosti, resp. spriaznenej osoby žalovaného. Krajský súd v zhrňujúcom závere uvádza, že k jednotlivým skutkovým podstatám odporovania je možné pristúpiť až potom, ako je preukázaná základná podmienka ukrátenia v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ku preukázaniu ktorej v danej veci nedošlo. Inými slovami, základnou podmienkou odporovateľnosti právnych úkonov je v zmysle § 57 ods. 4 ZKR preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa dlžníka týmto právnym úkonom.

57. Na uvedenom závere nemení podľa krajského súdu nič ani tá skutočnosť, že pokiaľ sa odporuje

právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, pretože v takomto prípade sa podľa § 60 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. predpokladá úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ak sa nepreukáže opak, avšak nepredpokladá sa ukrátenie ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorý je v každom prípade uplatneného odporovacieho práva povinný tvrdiť a preukazovať žalobca. Inými slovami, pokiaľ sa aj odporuje právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, nepredpokladá sa ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Predpokladá sa len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukracujúci právny úkon. Predpoklad úmyslu ukrátenia a úpadku podľa odvolacieho súdu neznamena, že ide o splnenú zákonnú hmotnoprávnú podmienku ukrátenia, resp. že napádaný úkon je ukracujúcim právnym úkonom v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ako základnej zákonnej podmienky odporovacej žaloby.

58. Podľa odvolacieho súdu zároveň uviedol, že žalobca bol zastúpený v konaní a vzhľadom k charakteru odporovacej žaloby a profesionálneho postavenia právneho zástupcu žalobcu (ktorý navyše už v podanej žalobe si bol vedomý základnej hmotnoprávnej podmienky ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z.), bol povinný už v žalobe uviesť tvrdenia a označiť dôkazy týkajúce sa hodnoty majetku dlžníka pred účinnosťou napádaných právnych úkonov s uvedením sumy pohľadávok veriteľov, ktoré by sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojovať a uviesť tvrdenia a súčasne označiť dôkazy, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, a to v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka.

59. Vzhľadom k tejto povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, ktorej si bol žalobca zastúpený právnym zástupcom (vnímajúc jeho profesionálne postavenie) vedomý už v čase podania žaloby, tak podľa odvolacieho súdu nebolo možné, aby sa žalobca relevantným spôsobom bránil, že nemal možnosť ich predložiť, lebo nie je správcom konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca nepreukázal majetkový substrát úpadcu - dlžníka pred uskutočnením úkonov, ktorým odporoval a majetkový substrát úpadcu - dlžníka po uskutočnení a účinnosti týchto odporovaných právnych úkonov, t. j. žalobca nedokázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu práve z titulu napádaných právnych úkonov, ktoré by mali mať za následok také kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu, že zostávajúci majetok už nepostačoval na uspokojenie pohľadávok veriteľov (veriteľ'a) vôbec, alebo len čiastočne.

60. Zo skutkových tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov podľa krajského súdu nevyplývali skutočnosti ozrejmujuce stav majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a následne po uskutočnení odporovaných právnych úkonov z hľadiska ich dopadu na majetkové pomery úpadcu a na možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov úpadcu, ktoré existovali v čase uskutočnenia týchto právnych úkonov a ktoré zároveň boli prihlásené v konkurze na majetok úpadcu.

61. Záver o ukrátení veriteľov dlžníka - úpadcu podľa odvolacieho súdu nebolo možné bez ďalšieho prijať len z obsahu žalobcom predložených a označených listinných dôkazov, keďže tieto neposkytovali porovnanie stavu majetku pred uskutočnením napadnutých právnych úkonov a po ich účinnosti a neumožňovali tak vyhodnotiť kvalifikovaný dopad právnych úkonov dlžníka - úpadcu v jeho majetkovej sfére na uspokojenie existujúcich pohľadávok veriteľov, ktoré následne boli prihlásené do konkurzu. Z uvedeného dôvodu preto podľa odvolacieho súdu nebolo možné vyhodnotiť námietku žalobcu v podanom odvolaní ako relevantnú, a to, že tu boli iné listinné dôkazy, ktoré podľa žalobcu mali preukázať stav majetku úpadcu, jeho neschopnosť splniť záväzky voči veriteľom a ich ukrátenie.

62. Pre komplexnosť posúdenia a odstránenie pochybností vo vzťahu k doplneniu odvolania žalobcu v podaní zo dňa 30. decembra 2021 na čl. 1072 spisu a nasl. ako i k pripojeným listinám k tomuto podaniu odvolací súd uviedol, že žalobca neuviedol dôvody, pre ktoré tieto neuviedol v relevantnom štádiu konania. Napriek tomuto konštatovaniu odvolací súd len nad rámec dodal, že ani jedna z uvedených listín nie je s dátumom, ktorý by sa zhodoval s odporovanými právnymi úkonmi, preto odkázal na vyššie

uvedené dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu.

63. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

64. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 1296 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na napadnutý rozsudok je podľa žalobcu prípustné dovolanie aj podľa § 421 CSP, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, písm. a) pri ktorej riešení sa odvolací súd v napadnutom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

65. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) odcitoval body 49. až 51. napádaného rozhodnutia; zdôraznil, že úpadcovi po dvoch prevodoch dotknutými kúpnyimi zmluvami nezostalo nič, pričom podľa jeho názoru je potrebné k odporovateľnosti právneho úkonu pristupovať cez objektívne kritérium spočívajúce v tom, že v dôsledku právneho úkonu (a to dohody o zápočte z 2. júna 2010) fakticky došlo k ukráteniu niektorého z veriteľov. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/84/2020 z 27. októbra 2021, podľa ktorého záverov „aj keď právny úkon započítania predstavuje ekvivalentný úkon (vzájomné pohľadávky zanikajú v rozsahu, v akom sa kryjú), to však neznamená, že by na takýto právny úkon súd (ako v posudzovanej veci) mal nazerať iba ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zmene štruktúry aktív a pasív, ale aj ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zhoršeniu vymáhateľnosti pohľadávky veriteľov (dlžníkov majetok sa znížil o započítanú pohľadávku). Inak povedané, v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky dlžníka a veriteľa nedošlo k transformácii majetku (napr. pohľadávka sa zmení na peňažné prostriedky), došlo iba k zníženiu majetku za súčasného zníženia záväzkov.

66. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že pri posudzovaní dôkazného bremena strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Žalobca má za to, že od začiatku tvrdil a dostatočnými listinami preukázal, že úpadca po vytunelovaní dvoma kúpnyimi zmluvami nemal už iný majetok. V dohode o započítaní z 2. júna 2010 predchádzala zmluva o kúpe hnutel'ného majetku zo dňa 21. mája 2010, ktorá preukazuje vytunelovanie všetkého hnutel'ného majetku a kúpna cena z prvej zmluvy bola vzápätí započítaná už 15. júna 2010. Ku tomuto zápočtu žalobca nemal žiadny prístup a preto nemohol napadnúť kompenzačnú dohodu, ktorej obsah nepoznal. Napadol kompenzačnú dohodu z 2. júna 2010, ktorá jediná bola prístupná verejnosti, pretože iba táto kúpna zmluva bola zverejnená a žalobca ju získal z katastra nehnuteľností v Trvrdošine. K ostatným listinám nemal prístup, avšak podľa súdnej praxe a predloženého judikátu postačuje predložiť k žalobe kúpnu zmluvu z 2. júna 2010, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1507/2010. K iným listinám sa žalobca nemohol dostať, nemal prepojenie na žiadne úradné osoby, ktoré by doklady zákonne získali od úpadcu AFRESH, a.s. alebo od spoločnosti OVP Orava, s.r.o. Takúto možnosť mal len bývalý správca úpadcu, ktorý však podľa žalobcu odmietol podať žalobu a odmietol poskytnúť súčinnosť.

67. Žalobca vidí nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku najmä v nelogickosti vysvetľovania neodporovateľnosti právneho úkonu, ktorým je dohoda o započítaní zo dňa 2. júna 2010. Odvolací súd zoširoka nepresvedčivo sa snažil obhájiť prevody žalovaného, že sú všetky vrátane dohôd o zápočte v súlade so zákonom a neukracujú žiadneho z veriteľov a zároveň poukazoval na to, že ak žalobca nedoložil ku dňu 2. júna 2010 listiny svedčiacie o ukrátení veriteľov a o znížení majetku, tak neunesol dôkazné bremeno. Tento názor je podľa dovolateľa absurdný, preto odôvodnenie napádaného rozsudku je nezrozumiteľné a formalistické, bez porozumenia veci.

68. Dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, videnú v jeho nedostatočnom nepresvedčivom odôvodnení, uvádza, že judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý

argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Pričom platí, že za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa.

69. Dovolateľ v tomto dovolaní poukázal na rozsudok NS SR 3Obdo/64/2020, pretože v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu 3Obdo/64/2020 boli jasne pomenované podobnosti, a to uprednostnenie žalovaného 2/ ako spriazneného veriteľa pred ostatnými veriteľmi. Skutočnosť, že žalobca bol veriteľom úpadcu, bola preukázaná výpoveďou účtovníčky Ing. Q. (V.), ktorá v predchádzajúcom inom konaní potvrdila zapracovanie pohľadávky do účtovníctva a ktorá taktiež potvrdila, že nemá vedomosť o žiadnych aktívach a pasívach, napriek tomu, že aj v čase druhého výsluchu na pojednávaní v predmetnej veci si nepamätala na žiadne aktíva alebo pasíva.

70. Svedkyňa v podstate vypovedala len v prospech žalobcu a táto skutočnosť nebola nijakým spôsobom zohľadnená. Dovolateľ má za to, že postačuje preukázanie jeho pohľadávky voči úpadcovi, aby bolo možné posúdiť zvýhodnenie určitého veriteľa úkonom úpadcu na úkor iného veriteľa. Nie je potrebné, aby existovali najmenej dvaja iní veritelia okrem zvýhodneného určitého veriteľa. Je nepripustné, aby dlžník uprednostnil úplné uspokojenie jedného veriteľa a iného veriteľa neuspokojil vôbec. Nedá sa zbaviť viny tým, že znevýhodnený - ukrátený veriteľ bol z účtovníctva vymazaný, resp. jeho pohľadávka bola vymazaná, pretože nie je potrebné preukázať zvýhodnenie veriteľa tak, že muselo byť preukázané úmyselné zvýhodnenie veriteľa.

71. V takom prípade by išlo podľa dovolateľa už o trestný čin zvýhodnenia veriteľa podľa § 240 Trestného zákona ods. 1 až 3. V tomto prípade nejde o trestnú kauzu a preto postačovala existencia zvýhodnenia veriteľa, ktorým bola spriaznená osoba a táto spriaznená osoba bola uspokojená v plnom rozsahu hodnoty kúpnych cien vyplývajúcich z kúpnych zmlúv.

72. Na túto základnú otázku odvolací súd podľa dovolateľa nedal žiadnu odpoveď a preto je jeho napadnutý výrok spolu s odôvodnením treba považovať za arbitrárne rozhodnutie s chýbajúcim kvalifikovaným odôvodnením. Toto odchýlenie sa súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade predstavuje zásah do základných práv a slobôd strany sporu a je dôsledkom arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v predmetnej veci. Dovolateľ má týmto za to, že dovolanie je preto prípustné, pretože dôvodnosť je daná vadou podľa § 420 písm. f) CSP nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

73. Dovolateľ v súvislosti s existenciou pochybenia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP okrem znátočnosti napadnutého súdneho rozhodnutia, namietal aj dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

74. Dovolateľ žiada, aby dovolací súd preskúmal dotknuté rozhodnutie a jeho obsiahnuté závery súdov nižších inštancií a pokiaľ bude mať za to, že odôvodnenie je svojím spôsobom zrozumiteľné a akceptovateľné, aby sa dovolací súd vysporiadal s predmetom sporu aplikujúc procesnoprávne i hmotnoprávne ustanovenia relevantnej právnej úpravy a vyjadril sa, či existuje skutočnosť, že dovolateľ má pravdu, že na vec treba mať odlišný právny názor ako je uvedený v napadnutom rozsudku.

75. Podľa dovolateľa odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia otázky odporovateľnosti právneho úkonu, ktorým bola Dohoda o započítaní pohľadávok z 2. júna 2010. Nezohľadnil skutočnosť, že dohoda o započítaní obsahovala dojednanie, ktoré v konečnom dôsledku objektívne spôsobilo ukrátenie veriteľov úpadcu a najmä odvolací súd nezohľadnil skutočnosť, že v

danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky odporovateľnosti právneho úkonu podľa ust. § 57 ods. 4 ZKR. V dôsledku uzavretia dohody o započítaní pohľadávok bolo nespochybniteľné zmenšenie majetku úpadcu, pretože viedlo k zníženiu aktív úpadcu.

76. V danom prípade ide o otázku, či je možné v prípade odporovania dohody o započítaní z 2. júna 2010, uzavretej pred začatím a vyhlásením konkurzu medzi úpadcom a jedným z jeho veriteľov - spriaznenou osobou nazerať na tento úkon ako zvýhodňujúci právny úkon v zmysle § 59 ZKR a interpretovať ho tak, že takáto dohoda o započítaní vzhľadom na jej následok, a to zánik k momentu ich stretu vzájomne sa kryjúcich pohľadávok s druhovo rovnakým peňažným plnením úpadcu a jeho veriteľa, môže predstavovať právny úkon dlžníka, ktorým ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, a priori z dôvodu dopadu započítania na hodnotu (zníženie) majetku úpadcu v okamihu započítania. V nadväznosti na ust. § 59 ZKR, v zmysle ktorého boli uplatnené osobitné dôvody neúčinnosti napadnutého právneho úkonu úpadcu, a to úkonu zvýhodňujúceho (žalovaného 2/), bola v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu aj v čase podania dovolania v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už vyriešená a preto v tejto časti je podľa dovolateľa splnená podmienka procesnej prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

77. Podľa odvolacieho súdu pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Krajský súd zvýraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, a v kladnom prípade aj to, v akom rozsahu sa zmenšil. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, žalobca nepreukázal a k tomuto preukázaniu nedošlo ani odkazom na tvrdenia o nedostatočnom rozsahu a hodnote majetku úpadcu. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie ani v kontexte žalobcom v odvolaní namietaných skutočností ohľadom speňažovania majetku podstaty, nie je možné konštatovať, či napadnutými úkonmi došlo k reálnemu ukráteniu veriteľa alebo veriteľov, v akom rozsahu a či vôbec takéto ukrátenie nastalo.

78. Tento svojvoľný názor odvolacieho súdu je podľa dovolateľa v príkrom rozpore s právnou vetou vyplývajúcou z uznesenia NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2020 zo dňa 27.01.2021, ktorý je publikovaný v Zbierke stanovísk NS rozhodnutí súdov SR pod č. 75/2021: Zvýhodňujúcim právnym úkonom podľa § 59 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je aj dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriazneným veriteľom, keďže ňou v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania veriteľov dochádza k zániku pohľadávky spriazneného veriteľa započítaním protipohľadávky úpadcu, z hodnoty ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených pohľadávok veriteľov úpadcu pred možnosťou uspokojenia podriadenej pohľadávky spriazneného veriteľa (§ 95 ods. 2 ZKR). A tiež je v rozpore s právnou vetou citovanou z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021: Aj keď právny úkon započítania predstavuje ekvivalentný úkon (vzájomné pohľadávky zanikajú v rozsahu, v akom sa kryjú), neznamená to, že by na takýto právny úkon súd mal nazerať iba ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zmene štruktúry aktív a pasív, ale aj ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zhoršeniu vymáhateľnosti pohľadávky veriteľov (dlžníkov majetok sa znížil o započítanú pohľadávku).

79. Žalobca preto navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoKR/7/2022 zo dňa 22. júna 2023, vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným v rozsahu 100 %. Alternatívne žalobca navrhuje, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie, ak je dovolanie dôvodné a mal za to, že sám môže rozhodnúť vo veci. Vzhľadom na neexistenciu potreby ďalšieho dokazovania, nakoľko listina preukazujúca ukracujúci právny úkon, je dovolaciemu súdu známa a nachádza sa na č. l. 9. Taktiež je známa skutočnosť, že následne úpadca nemal v majetku žiadne aktíva ani žiadny hnutelý a nehnuteľný majetok, môže dovolací súd sám rozhodnúť vo veci. Pretože podľa zákona je možné podľa dovolateľa napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline aj zmeniť a dovolací súd môže vo veci sám rozhodnúť, prikláňa sa žalobca k návrhu na zmenu napadnutého rozsudku. Tento návrh na zmenu rozsudku žalobca

dáva najmä z dôvodu dlhodobého prebiehajúceho konkurzného konania vyhláseného už v roku 2014 dňa 09.10.2014. a ukrátená pohľadávka vznikla v roku 2008 a bola na súde uplatnená v marci 2010. Zmenou napadnutého rozsudku sa zvýši právna istota žalobcu, ktorá je doterajšími nezákonnými rozsudkami veľmi ohrozená. Žalobca legitímne očakáva, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a vzhľadom na odbornú neschopnosť sudov nižších stupňov a ich neznalosť ustálenej súdnej praxe, žalobca žiada najvyšší súd, aby jeho spor bol rozhodnutý najvyššou autoritou spravodlivo s konečnou platnosťou.

80. Žalovaný 1/ v prípise z 14. novembra 2023 uviedol, že sa k predmetnej veci vyjadriť nevie, nakoľko mu správcovský spis nebol odovzdaný.

81. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v konaní nesplnil základnú hmotnoprávnu podmienku, pretože nekonštatoval, že ukracujúci právny úkon, resp. úkony znížili stav majetku. Túto povinnosť mal podľa žalovaného 2/ už pri podaní žaloby.

82. Preto dovolateľov poukaz na to, že existujú iné rozhodnutia, v ktorých súd určil neúčinnosť PZ započítania nemôže podľa žalovaného 2/ byť prijatý ako nosný argument v dovolacom konaní, pretože pri týchto kladných rozhodnutiach (teda takých, ktorým bolo vyhovené žalobe) bola vždy splnená aj táto základná hmotnoprávna podmienka. Inak ho na to upozornil aj OS Žilina v konaní na 1. stupni (bod 37. rozsudku), že ak aj predkladá iné rozsudky (napr. 3Obdo/31/2020 NS SR a ďalšie), ktoré konštatovali neúčinnosť započítania boli pri tom naplnené všetky podmienky odporovateľnosti vrátane všeobecnej hmotnoprávnej podmienky.

83. Dovolateľ teda podľa žalovaného 2/ nepredkladá v dovolacom konaní nejaké nové argumenty, ale len také, ktoré si vyčerpал aj v riadnom konaní (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2020 dokladal už k odvolaniu). Táto absencia argumentov v dovolaní vedie k použitiu väčšieho množstva výkričníkov v texte dovolania, používania dvojitého až trojitého záporu („vidí nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku najmä v nelogickosti vysvetľovania neodporovateľnosti právneho úkonu“ - s.11 dovolania), čo robí dovolanie málo prehľadným. Dovolateľ o.i. uvádza argumenty, že v tomto konaní došlo k ohýbaniu práva (z textu nie je zrejmé, či má dovolateľ na mysli naplnenie novej skutkovej podstaty podľa ust. § 326a TZ).

84. Oproti tomu žalovaný 2/ má za to, že ako rozsudok súdu prvej inštancie v danom konaní, tak aj odvolací sú primerane štruktúrovaný, ktoré sa dostatočne a podrobne vysporiadali s argumentami oboch strán, ktoré boli pre dané rozhodnutie kľúčové a ktoré sú v úplnom súlade s rozhodovacou praxou všeobecných súdov aj odvolacieho súdu ohľadne naplnenia podmienok pre odporovanie právnomu úkonu. Širšie súvislosti podaného dovolania a očakávaný zánik úpadcu. Zo skutočností známych z konania je evidentné, že žalobca L. P. X. (syn), jeho právna predchodkyňa - predchádzajúca vlastníčka pohľadávky T. X. (matka) a právny zástupca sú príbuzní, čo samozrejme nie je právnymi predpismi zakázané, či vylúčené. Žalobcu čaká v tomto konaní plná náhrada trov (žalovaní 1/ aj 2/ mali úspech 100 %) a žalovaný 2/ si svoje trovy vyčísľil podaním zo dňa 8. augusta 2023.

85. Žalovanému 2/ nie je z dovolania zrejmé, či ním žalobca zamýšľa reálne účinky, alebo sa ho bude snažiť len využiť ako prostriedok pre zabránenie plnenia týchto trov žalobcom s poukazom na vedené dovolanie. Okrem toho žalovaný 2) považuje pre účely dovolania poukázať na skutočnosť, že:

? ku dňu 14.06.2023 zostali v konkurze úpadcu AFRESH, a.s. (ďalej ako „úpadca“) poslední dvaja veritelia (iné pohľadávky zanikli zaplatením), a to žalobca a žalovaný 2)

? žalovaný 2) vzal toho dňa svoju prihlášku do konkurzu späť, čím zostal v konkurze úpadcu už len jeden veriteľ - žalobca a úpadca tým prestal spĺňať podmienku plurality veriteľov nutnú na ďalšie vedenie konkurzného konania a zároveň podal podnet na zrušenie konkurzu

? žalovaný 2) podal podnet na zrušenie konkurzu, ktorý adresoval aktuálnemu správcovi a informoval aj príslušný konkurzný súd (podľa informácií sa vedie už ExRe konanie o zrušenie spoločnosti úpadcu) a teda je predpoklad zániku úpadcu a zrušenie funkcie aktuálneho správcu v krátkej dobe. 4

86. Žalovaný 2/ uviedol, že už nemôže napádať aktívnu legitimáciu a pohľadávku žalobcu, pretože bola právoplatne zistená v incidenčnom konaní. Poukázal ale ešte na skutočnosť, že pôvodný právny predchodca žalobcu (pohľadávka bola viacnásobne postupovaná) P.K. (ďalej len „predchodca žalobcu“) bol spriaznenou osobou úpadcu - bol aj akcionárom úpadcu aj zastával funkciu podpredsedu predstavenstva (podľa čoho aj táto pohľadávka mala byť zistená s poradím ako podriadená bez ohľadu na postupovania), žiaľ vtedy ustanovený správca nevyhodnotil dostatočne túto skutočnosť.

87. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaný 2/ navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

88. Žalobca v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ zotrval na argumentácii, že dôkazné bremeno uniesol. Odvolací súd predčasne, a tým nesprávne prijal záver o neunesení dôkazného bremena žalujúcej strany, keďže vychádzal len zo všeobecného konštatovania a paušálneho právneho názoru vec hodnotil čisto formalisticky, podľa dovolateľa s nedostatkom schopnosti videnia jediného účelu uzatvorenia oboch kúpnych zmlúv.

89. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

90. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

91. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

92. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

93. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania o. i. z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Výplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

94. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

95. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

96. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 OSP (teraz ust. § 420 písm. CSP) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady, ale rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (k tomu viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016).

97. Dovolací súd konštatuje, že zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je podrobné, dostatočné a presvedčivé aj vo vzťahu k stručným dôvodom rozhodnutia súdu prvej inštancie a nie je možné konštatovať dôvodnosť tvrdenia dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými argumentami uvádzanými v odvolaní. Tak z rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zjavné, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena na strane žalobcu ohľadom preukazovania zníženia majetku úpadcu pod vplyvom odporovateľného právneho úkonu, a to porovnaním rozsahu majetku úpadcu pred a po účinnosti dohody ako jedného zo zákonných predpokladov odporovacej žaloby podľa § 57 ods. 4 ZKR.

98. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zdôraznil, že predpokladom odporovateľnosti v konkurznom konaní je okrem vyhláseného konkurzu, existencie právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku podliehajúceho konkurzu, a účinnosti tohto právneho úkonu, tiež ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorý si svoju pohľadávku prihlásil. V zmysle úpravy ZKR sú jednotlivé skutkovo-právne podstaty odporovateľnosti právnych úkonov, uvedené v § 58, § 59, § 60 a § 61 ZKR, zároveň viazané na naplnenie podmienky zakotvenej v § 57 ods. 4 ZKR. Odvolací súd týmto v zhode so súdom prvej inštancie nepoprel, že Dohoda o započítaní môže byť ukracujúcim právnym úkonom, avšak za splnenia podmienky odporovacieho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Krajský súd uzavrel, že požiadavka, aby právny úkon ukracoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok, je základnou a všeobecnou podmienkou každej skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu, bez ktorej právo odporovať právnemu úkonu nevznikne. Ide o podmienku, ktorá vždy pristupuje k jednotlivým

skutkovým podstatám odporovateľných právnych úkonov, ktorá musí byť v každom jednotlivom prípade splnená.

99. Podľa krajského súdu žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia, účinkov napádaných právnych úkonov, preto pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Krajský súd zvýraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Tvrdenia žalobcu v odvolaní v spojení s doplnením odvolania, bez ďalšieho podľa krajského súdu nemôžu preukázať, že v čase, kedy žalobcom uvedené kúpne zmluvy boli uzatvorené, nadobudli účinnosť, došlo práve v dôsledku týchto právnych úkonov k takému kvalifikovanému zmenšeniu majetku úpadcu, v dôsledku ktorých po ich uskutočnení úpadcovi nezostal majetok, ktorý by postačoval na úplné uspokojenie pohľadávok prihlásených veriteľmi v konkurznom konaní, alebo že by sa uspokojenie týchto veriteľov znížilo.

100. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne poukázal na závery okresného súdu z najmä z ods. 35., 36., 37. rozsudku okresného súdu a uviedol, že zo žalobcom označených dôkazov nevyplýva stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom, nie je z nich preukázané kvalifikované zmenšenie majetku a reálny ekonomický dopad na majetok úpadcu, ktorý by mal za následok ukrátenie prihlásených pohľadávok. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že odporovaným právnym úkonom je Dohoda o zápočte v zmysle čl. II. ods. 2 Kúpnej zmluvy, ktorú žalobca žaluje ako ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR a len takto žalobcom vymedzený a zadefinovaný predmet sporu bol v konaní posudzovaný s tým, že žalobca neodporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy ako úkonu bez primeraného protiplnenia, ale ako ukracujúcemu úkonu v zmysle § 60 ZKR. Odvolací súd zdôraznil, že otázku ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR nemožno posudzovať len vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale vždy na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Preto odvolací súd uzavrel, že ak nebola preukázaná základná zákonná hmotnoprávna podmienka ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., tak nebolo potrebné sa zaoberať otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v pomeroch prejednávanej veci, jednotlivo k odporovaným právnym úkonom v zmysle § 58 a § 60 zákona č. 7/2005 Z. z.

101. Dovolací súd z odôvodnenia napádaného rozsudku taktiež zisťuje, že odvolací súd sa vyjadril aj k tvrdeniam žalobcu vyjadreným v jeho odvolaní, že úpadok vo forme predĺženia alebo insolvenzie ešte neznamená kvalifikované zmenšenie majetkového substrátu úpadcu a nepreukazuje ukracujúci právny úkon. Ak podľa odvolacieho súdu žaloba žalobcu bola zamietnutá na základe primárneho dôvodu nepreukázania základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky ukrátenia vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, tak potom nebol zistený priestor na to, aby boli hodnotené tvrdenia žalobcu smerujúce už ku konkrétnej skutkovej podstate odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, medzi ktoré podmienky spadá i tvrdenie žalobcu o spriaznenosti žalovaného pri odporovaných právnych úkonoch. Zároveň podľa odvolacieho súdu, žalobcom poukazovaná spriaznenosť konkrétneho veriteľa, by mala relevanciu pri posudzovaní splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR. Ku skúmaniu splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, by bol dôvod pristúpiť až v prípade splnenia všetkých základných podmienok, vrátane podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR, ak však nebola preukázaná základná podmienka odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to že ide o ukracujúce právne úkony, tak za tohto skutkového a právneho stavu potom nebolo dôvodu sa v konkrétnosti zaoberať už jednotlivými skutkovými podstatami odporovacej žaloby, a tým ani tvrdením o spriaznenosti, resp. spriaznenej osoby žalovaného. Odvolací súd zvýraznil, že ak sa odporuje právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, kedy sa podľa § 60 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. predpokladá úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ak sa nepreukáže opak, avšak nepredpokladá sa ukrátenie ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, je v každom prípade uplatneného odporovacieho práva povinný tvrdiť a preukazovať tieto skutočnosti

žalobca. Predpoklad úmyslu ukrátenia a úpadku podľa odvolacieho súdu neznamená, že ide o splnenú zákonnú hmotnoprávnu podmienku ukrátenia, resp. že napádaný úkon je ukracujúcim právnym úkonom v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ako základnej zákonnej podmienky odporovacej žaloby.

102. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu, a rovnako súd prvej inštancie zdôvodnil svoje rozhodnutie. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie preto zodpovedá právu strán sporu na spravodlivý proces, a v ňom zahrnuté právo na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia.

103. Ďalej dovolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a ani úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie, a to už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a odvolacej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, pretože dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy nižších inštancií ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

104. Dovolací súd zdôrazňuje, že výsledok hodnotenia dôkazov odvolacím súdom zodpovedá zákonným kritériám. Nezodpovedal by vtedy, ak by súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov účastníkov nevyplynuli, ak by súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, ďalej v prípade, že by v hodnotení dôkazov bol logický rozpor alebo, ak by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom upraveným v CSP. Podľa dovolacieho súdu o takéto prípady v prejednávanej veci nešlo.

105. Dovolateľ spochybňuje závery súdov rozhodujúcich v inštančnom postupe, ktoré boli východiskom pre rozhodnutie vo veci, na základe ktorých dospeli k záveru, že žalobca skutkovými tvrdeniami a dôkazmi nepreukázal, že došlo k ukráteniu prihlásených pohľadávok veriteľov úpadcu. Dovolateľ spochybňuje skutkové závery súdov, pričom preskúmavanie týchto záverov je v dovolacom prieskume vylúčené, preto je v časti, v ktorej dovolateľ namietal skutkové závery súdov a vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie, dovolanie neprípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že skutočnosť, že žalobca neakceptoval skutkové závery odvolacieho súdu, ktoré vyplynuli z ním vykonaného dokazovania, je pre záver o prípustnosti a dôvodnosti dovolania právne irelevantná (rozhodnutie II. ÚS 416/2018).

106. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, sa dostatočne vysporiadali s argumentami žalobcu, ktorý spochybňoval závery súdov o rozsahu vykonaného dokazovania a dostatočnom zistení skutkového stavu, vrátane hodnotenia článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, z ktorého článku je zrejmý prejav vôle zmluvných strán vysporiadať kúpnu cenu vo výške 695.200,- Eur za predaj nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, zápočtom voči pohľadávke kupujúceho z finančnej výpomoci a to do výšky kúpnej ceny. Na jednej strane je teda pohľadávka predávajúceho z titulu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur, na strane druhej pohľadávka kupujúceho z titulu finančnej výpomoci, ktorej výška je stanovená výškou kúpnej ceny. Predmetné pohľadávky, sú teda vzájomné, rovnakého druhu, spôsobilé na započítanie. Obe pohľadávky sú podľa konajúcich súdov špecifikované označením titulu plnenia, z ktorého vznikli a ich výškou (v prípade pohľadávky kupujúceho výškou, do ktorej má byť započítaná). Samotná skutočnosť, že Dohoda o započítaní obsiahnutá v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1

neobsahuje celkovú výšku pohľadávky kupujúceho z finančnej výpomoci, nemôže byť bez ďalšieho prekážkou platného uzavretia Dohody o započítaní. Žalobca ako aktívne legitimovaný subjekt bol podľa konajúcich súdov povinný v konaní o uplatnenie odporovacieho práva preukázať, že právny úkon dlžníka k okamihu jeho účinnosti ukrátil ktorúkoľvek, teda čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku veriteľa, ktorá existovala v čase, keď právny úkon dlžníka bol uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť. Túto povinnosť, si podľa súdov oboch inštancií žalobca primárne nesplnil vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Zistenie skutkového stavu, vykonávanie dôkazov a hodnotenie dôkazov je vo výlučnej kompetencii súdov nižších inštancií, v tomto smere nie je daný súdny prieskum dovolania, keď rozhodnutia súdov nižších inštancií z hľadiska ich odôvodnení spĺňajú požiadavky spravodlivého súdneho procesu.

107. Z uvedeného vyplýva, že v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie nie je procesne prípustné, a preto ho dovolací súd v zmysle § 447 písm. c) CSP, odmietol.

108. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uvádza, že odklon od ustálenej rozhodovacej praxe spočíva na nesprávnom právnom posúdení nasledovnej právnej otázky: „či je možné v prípade odporovania dohody o započítaní z 2. júna 2010, uzavretej pred začatím a vyhlásením konkurzu medzi úpadcom a jedným z jeho veriteľov - spriaznenou osobou nazerať na tento úkon ako zvýhodňujúci právny úkon v zmysle § 59 ZKR a interpretovať ho tak, že takáto dohoda o započítaní vzhľadom na jej následok, a to zánik k momentu ich stretu vzájomne sa kryjúcich pohľadávok s druhovo rovnakým peňažným plnením úpadcu a jeho veriteľa, môže predstavovať právny úkon dlžníka, ktorým ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, a priori z dôvodu dopadu započítania na hodnotu (zníženie) majetku úpadcu v okamihu započítania.“ V nadväznosti na ust. § 59 ZKR, v zmysle ktorého boli uplatnené osobitné dôvody neúčinnosti napadnutého právneho úkonu úpadcu, a to úkonu zvýhodňujúceho (žalovaného 2/), bola podľa dovolateľa v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu aj v čase podania dovolania v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už vyriešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2020 zo dňa 27.01.2021; uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021), čím je podľa dovolateľa splnená podmienka procesnej prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

109. Dovolací súd uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodíť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

110. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že otázka formulovaná dovolateľom nenapĺňa predpoklad zovšeobecnenia, ak sa viaže na odporovanie dohody o započítaní z 2. júna 2010, uzavretej pred začatím a vyhlásením konkurzu medzi úpadcom a jedným z jeho veriteľov - podľa dovolateľa spriaznenou osobou. Ďalej v kontexte dovolateľom označených súdnych rozhodnutí (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2020 zo dňa 27.01.2021; uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021) a dovolateľom rozvíjanej argumentácie ohľadom ním opísaného nesprávneho právneho posúdenia veci, považuje dovolací súd poznamenať, že právne posúdenie a z toho plynúca právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré

nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom. Konajúce sudy nepopreli, že vzájomné započítanie pohľadávok môže predstavovať ukracujúci právny úkon, ale ako rozhodujúcu otázku riešili, či bola v konaní naplnená a preukázaná základná zákonná hmotnoprávna podmienka ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., a teda, či žalobca preukázal stav majetku v čase pred a po účinnosti odporovateľného právneho úkonu, v dôsledku čoho následné skúmanie právneho posúdenia naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v pomeroch prejednávanej veci, jednotlivito k odporovaným právnym úkonom v zmysle § 58 a § 60 zákona č. 7/2005 Z. z., nebolo pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce (kľúčové). Dovolateľom namietané nesprávne posúdenie veci je aj z tohto dôvodu vymedzené v rozpore s § 432 ods. 1 a 2 CSP a neprípustné.

111. Dovolací súd napriek vyššie uvedeným nedostatkom vymedzenia dovolania ohľadom údajného nesprávneho právneho posúdenia veci uvádza, že v rozhodnutí dovolacieho súdu z 25. novembra 2020 vo veci sp. zn. 3Obdo/31/2020 bola prijatá ako judikát právna veta: „zvýhodňujúcim právnym úkonom podľa § 59 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii je aj dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriazneným veriteľom, keďže ňou v rozpore so zásadou pomerného uspokojenia veriteľov dochádza k zániku pohľadávky spriazneného veriteľa započítaním protipohľadávky úpadcu, z hodnoty, ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených pohľadávok veriteľov úpadcu“. Ide o rozhodnutie prijaté pod číslom R75/2021, v ktorom dovolací súd v bode 24.1. konštatoval, že „pre záver súdu - či sú splnené podmienky odporovateľnosti - je rozhodujúce, aký by bol stav majetku úpadcu, keby napadnutý právny úkon neuskutočnil. Práve cez tento náhľad nemôže napadnutá dohoda o započítaní pohľadávok obstať. Ak by k jej uzavretiu nedošlo, do konkurznej podstaty by patrila kúpna cena, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť úpadcovi, a z ktorej by bolo možné (čiastočne) uspokojiť pohľadávky ostatných veriteľov úpadcu, pričom žalovaný by bol povinný prihlásiť si svoju pohľadávku voči úpadcovi do konkurzu (rovnako ako ostatní veritelia úpadcu)“.

112. V bode 46. rozhodnutia dovolacieho súdu z 27. októbra 2021 vo veci 5Obdo/84/2020 dovolací súd poukázal na vyššie uvedený bod 24.1 rozhodnutia 3Obdo/31/2020, a zároveň v bode 41. odôvodnenia tohto rozhodnutia skonštatoval, že „v danom prípade bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu určujúcim posúdenie splnenia jedného zo základných predpokladov odporovateľnosti predmetnej dohody medzi úpadcom a žalovaným, a to, či v dôsledku dohody o započítaní, došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa (resp. veriteľov s pohľadávkami prihlásenými do konkurzu). Nepochybne ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa je vecou dôkazného bremena žalobcu a vyhodnotenia v konkrétnej veci vykonaného dokazovania. Úspešnosť odporovateľnosti bude závisieť od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu ostane na uspokojenie pohľadávky. Dohoda o započítaní predstavuje tzv. ekvivalentný právny úkon. U ekvivalentných právnych úkonoch (s protiplnením) je potrebné skúmať aj reálnosť ekvivalencie (vymožiteľnosť protiplnenia). Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skráti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne.“

113. V rozhodnutí z 27. januára 2021 vo veci 3Obdo/64/2020 dovolací súd riešil otázku dohody o započítaní pohľadávok ako ukracujúceho a zvýhodňujúceho právneho úkonu vo väzbe na ustanovenie § 59 ZKR, a taktiež v bode 13. poukázal na rozhodnutie 3Obdo/31/2020.

114. Na základe obsahu uvedených rozhodnutí dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa neodchýlil, keď postupoval v súlade aj s označenými dovolacími rozhodnutiami, ktoré vychádzajú z rovnakého záveru, že dohoda o započítaní je ukracujúcim právnym úkonom, súčasne však v súlade s hmotnoprávnymi podmienkami ustanovenia § 57 ods. 4 ZKR je potrebné skúmať a posudzovať, či konkrétna dohoda bola spôsobilá čo i len čiastočne ukrátiť jedného prihláseného veriteľa, ktorý dohodou o započítaní nebol uspokojený. V rozhodnutiach dovolacieho súdu, na ktoré poukazoval dovolateľ, nebolo spochybnené, že je potrebné skúmať dohodu o započítaní ako odporovateľný právny úkon, vplyv tejto dohody na stav majetku úpadcu porovnaním stavu majetku úpadcu pred a po účinnosti dohody o

započítaní. Z tohto záveru vychádzalo aj rozhodnutie dovolacieho súdu z 23. augusta 2023 vo veci 4Obdo/30/2022 (ktoré prešlo aj testom ústavnosti v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2024, č. k. IV. ÚS 52/2024-15) a jeho právna veta prijatá dňa 23. mája 2024 na zasadnutí obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá znie: „Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok môže byť ukracujúcim právnym úkonom v zmysle § 60 ZKR, za splnenia predpokladov vymedzených v § 60 ods. 1 ZKR.“ Uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu riešilo otázku dôkazného bremena pri preukazovaní úmyslu dlžníka ukrátiť prihlásené pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Ako je uvedené aj vyššie, dôvodom neúspechu dovolateľa bolo zamietnutie žaloby pre neunesenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti preukázať stav majetku v čase pred a po účinnosti odporovateľného právneho úkonu - článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 z ktorého článku je zrejmý prejav vôle zmluvných strán vysporiadať kúpnu cenu vo výške 695.200,- Eur za predaj nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, zápočtom voči pohľadávke kupujúceho z finančnej výpomoci a to do výšky kúpnej ceny.

115. Dovolací súd týmto konštatuje, že závery odvolacieho súdu vychádzali aj zo záverov uvedených v rozhodnutiach najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, na ktoré dovolateľ poukazoval.

116. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

117. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný 2/ o náhradu trov dovolacieho konania nepožiadaval.

118. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.